

Λυχνία

ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

ΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΑΓΑΠΗ

Πύο αντίθετες εικόνες τῆς ζωῆς παρουσιάζει ἡ Οὐρσουλα Λὲ Γκέν στὸ βιβλίο της «*Ὁ ἀναρχικὸς τῶν δύο κόσμων*»:

- Ἡ δυστυχία ὑπάρχει, εἶπε... ἀπλώνοντας τὰ χέρια του. Εἶναι πραγματική... Δὲν μπορῶ νὰ ἰσχυρισθῶ πὼς δὲν ὑπάρχει ἢ ὅτι κάποτε θὰ πάψει νὰ ὑπάρχει. **Ἡ δυστυχία εἶναι ἡ ἀνθρώπινη συνθήκη...** Δὲν μποροῦμε νὰ ἐμποδίσουμε τὴ δυστυχία... Μιὰ κοινωνία μπορεῖ νὰ καταργήσει μόνο τὴν κοινωνικὴ δυστυχία - τὴν ἄχρηστη δυστυχία. Ἡ ὑπόλοιπη ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχει. **Εἶναι ἡ ρίζα, ἡ πραγματικότητα.** Ὅλοι ἀπὸ μᾶς ἐδῶ θὰ γνωρίσουμε τὴ λύπη. Ἐάν ζήσουμε πενήντα χρόνια, θὰ εἶναι πενήντα χρόνια λύπης. Καὶ στὸ τέλος θὰ πεθάνουμε. Μὲ αὐτὴ τὴν συνθήκη (=τὸν ὄρο) γεννιόμαστε.

- **Πραγματικότητα τῆς ζωῆς μας εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἀλληλεγγύη.** Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἀληθινὴ συνθήκη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Ἡ μὴ ζοφερότητα ἀναδύεται ἀπὸ τὴ διαπίστωση ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ εἶναι καταδικασμένη σὲ συνθήκες ἀναπότρεπτης δυστυχίας μὲ κατάληξη τὸν θάνατο. Μᾶς θυμίζει τὸ παλιό, βαθύτατο τραυματικὸ γεγονός τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας: Τὴν ἀπώλεια τοῦ Παραδείσου, ποὺ σήμανε δραματικὴ ἀλλαγὴ στὴ ζωὴ

τοῦ ἀνθρώπου. Τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία διαδέχτηκαν τὰ δάκρυα καὶ ἡ δυστυχία. Τὸν Παράδεισο τῆς τρυφῆς ἢ γῆ τῶν ἀκανθῶν καὶ τοῦ μόχθου. Τὴν ἀπώλωση ὁ πόνος καὶ ὁ θάνατος.

Ὁ Ἀδὰμ θρηνεῖ πικρά, ὅταν συνειδητοποιεῖ τὴν τεράστια ἀλλαγὴ: «*Ἐκάθισεν Ἀδὰμ ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου*» καὶ ὀδυρόταν βλέποντας τὴ γύμνωσίν του (Ἐσπερινὸς Τυρινῆς). «*Ἐτρώθη πικρῶς*» ἀπὸ τὸ λάθος του, πληγώθηκε θανάσιμα. Ἡ νύχτα τῆς ἁμαρτίας ἔφερε σκοτάδι καὶ βαθεῖα ὁμίχλη στὴ ζωὴ του. Ὅλος ὁ βίος του θὰ διέλθει πλέον μέσα στὴ νύχτα αὐτὴ (Μέγας Κανὼν).

Μὰ ὅσο πυκνὸ κι ἂν εἶναι τὸ σκοτάδι, ὁ ἄνθρωπος ἐλπίζει πάντα γιὰ φῶς. Εἶναι πρόθυμος ν' ἀκολουθήσει ὅποιοδήποτε φῶς. Ἀκόμα καὶ μιὰ οὐτοπία. Ζῆ μὲ τὴν προσδοκία ὅτι θὰ φτάσει στὸ φῶς. Καὶ παρ' ὅλο ποὺ αὐτὸ συνέχεια τοῦ ξεφεύγει, «...δὲν ἔχει σημασία - αὔριο θὰ τρέξουμε γρηγορότερα, θ' ἀπλώσουμε πιδὲ πέρα τὰ χέρια μας... καὶ μιὰ ὥραία μέρα... (ἐννοεῖται: θὰ τὸ φτάσουμε τό φῶς). Ἐτσι χτυπιόμαστε πάντα, **βάρκες κόντρα στὸ ρεῦμα, ποὺ ἀδιάκοπα μᾶς ρίχνει πίσω στὸ παρελθόν**» (Φράνσις-Σκότ Φιτζέραλντ).

Καὶ ὅμως, ὑπάρχει τὸ φῶς. Ὁ Ἀδὰμ δὲν θρηνεῖ ἀνέλπιστα. Παρακαλεῖ νὰ ξα-

ΓΟΝΕΙΣ - ΦΟΝΕΙΣ

Τό πρώτο πού **ἀπεχθάνονται** τὰ παιδιὰ στούς γονεῖς τους εἶναι ἡ **φιλαυτία**. Ὁ ἑαυτουλισμός. Ὅταν πάνω ἀπό ὅλα ἔχουν τό βόλεμά τους. Τό νά μή χαλάσουν τή ζαχαρένια τους.

Τόν γάμο καί τὰ παιδιὰ μᾶς τὰ ἔδωσε ὁ Θεός, ὄχι γιά νά αὐξήσουμε τόν ἐγωισμό μας ἀλλά γιά νά τόν θεραπεύσουμε. Ὁ γάμος καί τὰ παιδιὰ μᾶς δόθηκαν γιά νά καταλάβουμε ὅτι τό «ἐγώ» μας καί οἱ ἐπιθυμίες μας δέν εἴμαστε τό κέντρο τοῦ κόσμου. Ὁ γάμος καί τὰ παιδιὰ μᾶς δόθηκαν, γιά νά μάθουμε νά ἀγαπάμε σωστά: Πρῶτα τό Θεό, πού μᾶς τὰ ἔδωσε, ἔπειτα τόν/τήν σύζυγό μας καί τελευταῖα τὰ παιδιὰ μας. Ἀγάπη πρὸς τὰ παιδιὰ χωρίς συνεπή καί συνειδητή ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί πρὸς τόν/τήν σύζυγο εἶναι «ἀγάπη» ἐγωκεντρική καί κτητική. Ἄρα δέν εἶναι ἀληθινή ἀγάπη. Γιατί δέν σώζει τὰ παιδιὰ. Τά σκοτώνει!

Τὰ παιδιὰ μας δέν εἶναι οὔτε ἰδιοκτησία μας, οὔτε προέκταση τοῦ ἑαυτοῦ μας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα τέτοιας **παιδοκτονικῆς** νοοτροπίας εἶναι ὁ πατέρας τῆς ἁγίας Βαρβάρας. Ἔβλεπε τήν κόρη του σάν κτήμα του καί σάν προέκταση τοῦ διεστραμμένου ἐγώ του. Καί ὅταν ἡ φωτισμένη κόρη του πῆγε νά τόν βγάλει ἀπό τόν ὕπνο τοῦ δαιμονικοῦ ἐγωισμοῦ του, ὅταν τοῦ ζήτησε νά διορθώσει τήν ἐγωιστική καί κτητική ἀγκαλιά του καί νά τήν κάνει ὄχημα γιά τήν ἀγκαλιά τοῦ Ἐπουράνιου Πατέρα, ἐκεῖνος ὀρμησε καί τήν σκότω-

σε!

Γι' αὐτό ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καί οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας στή συνέχεια, μετακίνησαν τό κέντρο βάρους ἀπό τήν τεκνογονία (ἡ ὁποία εἶναι ἔργον φύσεως) στήν τεκνοτροφία (ἡ ὁποία εἶναι ἔργον προαιρέσεως). Καί τόνισαν ὅτι οἱ σχέσεις πού ὁμορφαίνουν καί σώζουν τόν ἄνθρωπο εἶναι μόνο οἱ σχέσεις πού μπολιάζει ἡ Ἐκκλησία. Καί ὄχι οἱ σχέσεις πού μπολιάζει ἡ φυσική ἀναγκαιότητα.

Ὁ σοφότατος ἅγιος τοῦ 20οῦ αἰώνα, ὁ ἅγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, λέει χαρακτηριστικά: «Ὁ Θεός *φύτεψε* στίς καρδιές τῶν γονέων τό *φίλτρο* τῆς φυσικῆς ἀγάπης πρὸς τὰ παιδιὰ. Ἀλλά αὐτή ἡ ἀγάπη, δέν πρέπει νά παραμείνει μιά τυφλή ἐμφυτη ὀρμή, γιατί τότε κινδυνεύει νά πάψει νά ὑπάρχει (ὅπως ἔπαψε νά ὑπάρχει στόν παιδοκτόνο πατέρα τῆς ἁγίας Βαρβάρας). Πρέπει (λέει ὁ ἅγιος Νεκτάριος) *ἡ φυσική καί ἀκούσια ἀγάπη νά ἀποβεῖ ἔλλογη καί ἐλεύθερη ἀγάπη*».

«*Ελεύθερη*» θα πεί ὅτι δέν εἶναι καρπὸς τῆς φύσεως, καρπὸς ἐνός φυσικοῦ δεσμοῦ, καρπὸς ἀνάγκης. Εἶναι καρπὸς συνειδητῆς προσωπικῆς ἐπιλογῆς καί προσωπικοῦ ἀγώνα.

Καί «*ἔλλογη ἀγάπη*» θά πεί ὅτι ἔχει κάποιο λόγο. Ἔχει κάποιο σκοπό, πού δέν τόν ὀρίζω ἐγώ, ἀλλά Ἐκεῖνος πού μου χάρισε τὰ παιδιὰ μου καί τή δύναμη νά τὰ ἀγαπάω. Ὁ σκοπὸς καί ὁ λόγος λοιπόν αὐτῆς τῆς ἀγάπης εἶναι - πρῶτα ἐμεῖς καί ἔπειτα τὰ παιδιὰ μας - νά μποῦμε ἐκούσια καί συνειδητά στήν Πατρική ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ καί στό Πατρικό μας Σπίτι, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Γιατί ἀπλούστατα μόνο ἐκεῖ ὑπάρχει **Ἀληθινή Ζωή**.

Ἀρχιμ. Β. Λ.

ναγίνει «*ἡμέρας νιός*», γιατί ἔχει ἥδη λάβει πείρα τοῦ ἀληθινοῦ φωτός. μάτα τὰ εἰπωμένα με ἀγάπη λόγια τοῦ Δημοουργοῦ του: «*Τὸ ἐμὸν πλάσμα οὐ θέλω ἀπολέσθαι*». Θέλω νά σωθεῖ καί νά ἔλθει σέ ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας (Ἐσπερινὸς Τυρινῆς). Καί ἐπειδὴ γεύθηκε τὸ θεϊκὸ φῶς ὡς ἀγάπη, τὸ ἐμπιστεύεται. Γνωρίζει πὼς ἡ Ἀγάπη αὐτὴ ἐτοιμάζεται τώρα νά κατεβεῖ κοντά του. Νὰ σταυρωθεῖ γι' αὐτόν. Ἡ σταυρωμένη Ἀ-

γάπη, ὁ Χριστός, θὰ τόν ἀνακαλέσει στόν Παράδεισο, διαλύοντας τὴ δυστυχία πού ἐπισώρευσε ἡ ἐξορία καί ὁ θάνατος. Ἡ ἀγάπη μπορεῖ ὀριστικὰ πλέον νά γίνει «ἡ ἀληθινὴ συνθήκη τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς».

Ἐσὺ γνωρίζεις (καί ἂν ὄχι, θέλεις νά γνωρίσεις) τὴν ἀγάπη πού ἔφερε «*διὰ τοῦ σταυροῦ χαρὰν ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ*»;

Πρωτ. Δ. Μ.

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

«Πρό συντριβῆς ἡγεῖται ὕβρις» (Παρ. 16,18). Τῆς καταστροφῆς προηγείται ὑπερηφάνεια, λέγει ἡ ἁγία Γραφή.

Γιατί, ὅμως, ἡ ὑπερηφάνεια προξενεῖ καταστροφή;

Ὁ Θεός ἐδημιούργησε τοὺς ἀγγέλους καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Τοὺς ἐδημιούργησε αὐτεξούσιους καὶ ἐλεύθερους. Καὶ οἱ δύο -ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι- ἔχουν χρῆση αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας τους.

Καὶ ὁ μὲν Ἐωσφόρος (ἀρχικά πρῶτος ἀρχάγγελος καὶ κατόπιν διάβολος) δέν μπόρεσε νά βαστάξει τόν φωτισμό καὶ τὴν τιμὴ πού τοῦ δώρισε ὁ Θεός καὶ μέ αὐτεξούσια προαίρεση ἐτράπη (μεταβλήθηκε) ἀπὸ τὴν φυσικὴ του κατάσταση στὴν ἀφύσικη. Καὶ ὑπερηφανεύθη κατὰ τοῦ Δημιουργοῦ Του (Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Ἐκθεσις Ἀκριβῆς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, κεφ. 18, ΕΠΕ 1 σελ. 150). Σκέφθηκε: «θά ἀνεβῶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ σύννεφα, θά γίνω ὅμοιος μέ τόν Ὑψιστο» (Ἠσ. 14,14).

Δέν ἔγινε ὅμως αὐτό, πού μέ τόν υπερήφανο λογισμό του σκέφτηκε. Ἀπό πολὺ κοντὰ στό Θεό, βρέθηκε πολὺ μακριά. Καὶ ὄχι μόνο μακριά, ἀλλά καὶ ἀπέναντι. Ἀντίπαλος. Ἐχθρός. Ἐξέπεσε. Συνετρίβη.

Ἀνάλογα παραδείγματα συναντοῦμε καὶ στοὺς ἀνθρώπους.

Ἰσόθεος θέλησε νά γίνει καὶ ὁ Ναβουχοδονόσορ ὁ βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας. Ἀπέτυχε παταγωδῶς. Μάλιστα γιὰ ἓνα χρονικὸ διάστημα ἔχασε τὰ λογικά του! Τό ἴδιο καὶ ὁ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανής. Γι'αὐτόν λέγει ἡ Ἁγία Γραφή: «Ἐκεῖνον πού πρὶν ἀπὸ λίγο ἐνόμιζε ὅτι θά ἀγγίξει τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τώρα κανεῖς δέν μποροῦσε νά τόν μετακινήσει. Ἐξ αἰτίας τῆς δυσσομίας πού ἀνέδιδε τό σῶμα

του. Ὁ ἴδιος νόμιζε, λόγω τῆς μεγάλης ὑπερηφανείας του, ὅτι εἶναι σέ θέση νά διατάσσει τὰ κύματα τῆς θάλασσας καὶ νά ζυγίξει τίς κορφές τῶν βουνῶν» (Β' Μακ. 8-10)!

Ἔτσι καὶ ἐμεῖς: Ξεχνάμε ὅτι εἴμαστε θνητοί. Πεπερασμένοι· καὶ στό νοῦ καὶ στή λογική. Θέλουμε νά «φτάσουμε στά ἀστέρια»! Ὅμως: **Καὶ ἀπὸ τοὺς φηλοῦς καὶ ἀπὸ τοὺς κοντούς ἀπέχουν ἴσα τὰ ἄστρα.** Δηλαδή, εἶναι ἀπρόσιτα!

• Καὶ ὁ «φηλός», δηλαδή ἐκεῖνος πού ἔλαβε ἀπὸ τόν Θεό πολλὰ χαρίσματα καὶ ἀπέκτησε πολλὰ πλεονεκτήματα, πόσο μπορεῖ νά «φηλώσει» ἀπὸ μόνος του, γιὰ νά «φθάσει» στόν Θεό; Οὔτε σπιθαμῆ.

• Ὁμοίως καὶ ὁ «κοντός», ἐκεῖνος πού ἔχει λιγότερα χαρίσματα καὶ πλεονεκτήματα!

Ποῖός μπορεῖ, λοιπόν, νά «φηλώσει»;

Καὶ ὁ «φηλός» καὶ ὁ «κοντός», πού ὅμως εἶναι ταπεινοί. Καὶ δέν ἔχουν μεγάλη ἰδέα γιὰ τόν ἑαυτό τους.

«Χάριτι Θεοῦ εἰμί ὁ εἰμί». Μέ τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ εἶμαι αὐτό πού εἶμαι (Α' Κορ. 15,10), λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος πού ἀνέβηκε πάνω «ἀπὸ τὰ ἀστέρια», στόν οὐρανό, στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ζώντας ἀκόμη στή γῆ. Βέβαια δέν ἀνέβηκε μόνος του. Τόν ἀνέβασε ὁ Χριστός!

Ὁ Χριστός βρισκόταν καρφωμένος στόν σταυρό. Καὶ οἱ σταυρωτές του τόν ἐνέπαιζαν: «Ἄν εἶσαι Θεός κατέβα ἀπὸ τόν Σταυρό» (Ματθ. 27, 40). Ἐκεῖνος ὅμως δέν τοὺς ἄκουσε. Δέν κατέβηκε. Διότι μόνον ἔτσι μᾶς τράβηξε κοντὰ Του, μᾶς «ὑψωσε» στόν Οὐρανό!

Λύτρωσέ μας, Κύριε, ἀπὸ τό ἐγωϊστικό μας φρόνημα. Ἀπὸ τό νά θέλουμε νά φτάσουμε ψηλά, χωρίς προηγουμένως νά ἀποκτήσουμε τὴν ἁγία ταπεινώση.

Ἀρχιμ. Π.Ἀ

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΟΝΟΜΑΤΟΣ

Γτά μέσα του 5ου αιώνα μ.Χ. εμφανίστηκαν στην Ευρώπη οι Ούννοι, ένας πολεμοχαρής άγριος λαός. Βασιλιάς τους ήταν ένας τρομερός ηγεμόνας, ο Άττίλας. Λέγεται ότι απ' όπου πέρασε, δέν ξαναφύτρωσε πιά χορτάρι. Δέν νοιαζόταν τόσο για τὰ υλικά αγαθά. Τό μόνο πού τόν ενδιέφερε ήταν ἡ ἐξουσία. Όταν ὁ αὐτοκράτορας τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας ἀρνήθηκε νά ἱκανοποιήσει τίς ἐδαφικές ἀπαιτήσεις του, ὁ Άττίλας ξεκίνησε μέ τόν πανίσχυρο στρατό του γιά νά τόν τιμωρήσει. Οἱ δύο πλευρές συγκρούστηκαν σέ μιὰ φοβερή μάχη, στά Καταλανικά Πεδία τῆς Γαλατίας, τό 451. Ἡ μάχη δέν ἀνέδειξε νικητές καί ὁ Άττίλας κινήθηκε ἐναντίον τῆς Ρώμης. Φόβος καί τρόμος κατέλαβε τούς πάντες.

»Μόνο ἓνας ἄνδρας τόλμησε νά ἀντιμετωπίσει τόν Άττίλα, ὁ πάπας Ρώμης Λέων, πού ἀργότερα ὀνομάσθηκε Μέγας. Πῆγε νά τόν συναντήσει μέ ἱερεῖς καί λάβαρα. Ὅλοι πίστευαν ὅτι οἱ Οὔννοι θά τοὺς κατέσφαζαν. Ἀλλά τελικά ὁ Άττίλας πείστηκε νά ὑποχωρήσει. Ἀπέσυρε τὰ στρατεύματά του ἀπό τήν Ἰταλία, καί ἡ Ρώμη αὐτή τή φορά σώθηκε. Λίγο ἀργότερα, τό 453, ὁ Άττίλας πέθανε» (Ε. Η. Gombrich, Μικρή Ἱστορία τοῦ Κόσμου, ἐκδ. Πατάκη, Ἀθήνα 2013, σ. 143-144).

Ἡ μνήμη τοῦ ἀγίου πάπα Λέοντα εορτάζεται στίς 18 Φεβρουαρίου.

Πῶς κατόρθωσε ἓνας ἀπλός ἄνθρωπος, ὁ πάπας Λέων, νά μεταβάλει τήν γνώμη ἑνός τόσο ἄγριου ἡγεμόνα; Μόνο μέ τήν δύναμη τοῦ ὀνόματος τοῦ

Χριστοῦ! Δέν ὑπάρχει ἄλλη λογική-ἀνθρώπινη ἐξήγηση, διότι δέν διέθετε ἄλλο «ὄπλο» ἢ ἐφόδιο.

Λέει ὁ Χριστός: «Ἄν ἔχετε πίστη ἔστω καί σάν κόκκο σινάπεως (=ὁ πιό μικρός σπόρος), θά πείτε σ' αὐτό τό βουνό "πήγαινε ἀπό ἐδῶ ἐκεῖ", καί θά πάει! Καί τίποτε δέν θά εἶναι ἀδύνατο γιά σᾶς» (Ματθ. 17,20). Ὁ ἅγιος Λέων αὐτό ἐφάρμοσε στή ζωή του! Γιατί, βέβαια, ὁ Άττίλας ήταν πιό δύσκολη περίπτωση ἀπό ἐκεῖνη ἑνός βουνοῦ!

Συνεπῶς, καί ἐμεῖς, ἂν θέλουμε, μπορούμε μέ τήν δύναμη τοῦ Χριστοῦ νά κάνουμε σπουδαῖα πράγματα! Καί, φυσικά, ἡ πιό μεγάλη ἐπιτυχία γιά τόν Χριστιανό εἶναι νά νικήσει τόν νοητό Άττίλα, δηλαδή τόν διάβολο. Γιατί αὐτός μᾶς πολιορκεῖ μέ τίς δελεαστικές του προτάσεις γιά ἁμαρτία. Ὅπως ὁ Άττίλας ἰσοπέδωσε ὀλόκληρα βασίλεια, ἔτσι καί ὁ διάβολος ἰσοπεδώνει τίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων πού τόν ἀκοῦν καί υἰοθετοῦν τίς προτάσεις του γιά νά περάσουν, τάχα, καλύτερα στή ζωή τους.

Ἄς ἀκούσουμε, λοιπόν, τόν ἀπόστολο Ἰάκωβο πού μᾶς προτρέπει νά ἔχουμε τόλμη καί φρόνημα ἥρωικό σ' αὐτόν τόν «πόλεμο»:

-Ἀντισταθεῖτε στόν διάβολο, κι αὐτός θά φύγει μακριά ἀπό σᾶς. **Πλησιάστε** τό Θεό καί θά σᾶς πλησιάσει κι Ἐκεῖνος (Ἰακ. 4,7).

Ἀρχιμ. Ν.Κ.

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἰ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως Χρυσόστομος

Ἑπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης*

Τηλ. 26820 51161* Κωδικός 091984

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015 * Ἀρ. Φύλλου 379* Ἔτος ΛΕ'

Διανέμεται δωρεάν * Εἰσφορές δεκτές

Γραφικές Τέχνες «ΜΕΛΙΣΣΑ» Α.Ε.

Τηλ. 2397 023 313 Ἀσπροβάλτα Θεσ/νίκης

